

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Kálóczy és Bagi Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr.Bagi János Zoltán ügyvéd) által képviselt felperesnek a dr.Tóth Attila jogtanácsos által képviselt APEH Közép-magyarországi Regionális Főigazgatósága - mint az APEH Központi Hivatal Hatósági Főosztálya jogutóda - (1054 Budapest, Széchenyi u. 2.) alperes elleni illetékügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. április 22. napján kelt 18.K.34.189/2009/9. számú jogerős ítélete ellen az alperes részéről 12. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott helyen és napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 18.K.34.189/2009/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 40.000 (negyvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A le nem rótt 23.500 (huszonháromezer-ötszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes, mint az ingatlanok pénzügyi lízingjét főtevékenységként végző vállalkozó a 2006. június 14. napján megkötött és illetékkiszabásra június 15. napján bemutatott adásvételi szerződéssel 8.900.000 forint vételárért megvásárolta helyrajzi számú, szövetkezeti lakás megnevezésű, 54 m² alapterületű, természetben szám alatt található ingatlant. A szerződés 10. pontjában kijelentette, hogy az ingatlant pénzügyi lízingbeadás céljából vásárolta, egyben kérte az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 23/A. § /1/ bekezdése szerinti kedvezményes mértékű illeték megállapítását. A szerződés mellékleteként becsatolta az adásvételi szerződéssel egy napon kötött svájci frank alapú - nyílt végű pénzügyi lízingszerződést, amely szerint a megvásárolt ingatlant magánszemélyek részére pénzügyi lízingbe adta.

Az elsőfokú hatóság fizetési meghagyásával 2 %-os kedvezményes illetékkulcs alkalmazásával 178.000 forint visszterhes vagyónátruházási illeték megfizetésére kötelezte a felperest. Tájékoztatatta, amennyiben 2008. június 15. napjáig a megszerzett ingatlant nem adja el, nem adja pénzügyi lízingbe és ennek megtörténtét az ezt követő 15 napon belül nem igazolja, az egyébként fizetendő és a fizetési meghagyással megállapított illeték különbözetének kétszeresét pótlólag kell megfizetni.

A szerződő felek a lízingszerződést 2007. május 10. napján módosították, amelynek a megnevezése „pénzügyi lízingszerződés svájci frank alapú - zárt végű” elnevezésre változott. A módosított szerződés 25. pontja szerint a lízingbe vevő/k/ legkésőbb a lízing futamidejének lejártával az ingatlan tulajdonjogát megszerzi/k/, amennyiben a jelen szerződés alapján fennálló valamennyi fizetési kötelezettségnek maradéktalanul eleget tett/ek/. E feltétel teljesülése esetén a lízingbe adó hozzájárul az ingatlan 1/1 arányú tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásban a lízingbe vevő/k/ javára egymás közt 1/2-1/2 arányú bejegyzéséhez.

Az elsőfokú hatóság határozatával az Itv. 23/A. § /7/ bekezdésére alapozottan 392.000 forint illeték pótelőírását rendelte a felperes terhére, arra hivatkozva, hogy az adóhatóság nyilvántartása, valamint a közhiteles ingatlan-nyilvántartás adatai szerint az ingatlant a felperes nem adta pénzügyi lízingbe, illetőleg a jogszabályban meghatározott határidőn belül a szerződés az ingatlanügyi hatósághoz nem került benyújtásra.

A határozat elleni fellebbezést követően az alperes jogelődje a 2009. július 29. napján kelt 2278946156. iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Határozata indokolásában idézte a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.), valamint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) pénzügyi lízingre vonatkozó rendelkezéseit, kiemelve, hogy ezen szerződés olyan komplex jogügylet, amelynél a felek nagyfokú szabadsággal rendelkeznek a lízingelt vagyontárgy jogi sorsának meghatározása tekintetében.

Az Itv. azonban a pénzügyi lízingszerződéseknek egy speciális - a futamidő végén tulajdonjog átszállását eredményező - formájára vonatkozóan tartalmaz rendelkezéseket. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 117. § /3/ bekezdését, az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inytv.) 6. § /1/ bekezdését, 26. § /1/ bekezdését, 29. §-át, valamint 32. § /1/ és /3/ bekezdését összevetve kiemelte, az Itv. 23/A. § /7/ bekezdésében foglaltak teljesítése körében nem mellőzhető annak vizsgálata, hogy a lízingszerződés a futamidő végén eredményezi-e a tulajdonjog

átszállását. A felperes az ingatlanügyi hatósághoz a lízingszerződést benyújtotta, azonban az ingatlan-nyilvántartási eljárás megindítására irányuló kérelmet nem terjesztett elő, és a tulajdonjog fenntartással történő eladás tényének feljegyzését sem kérte az ingatlanügyi hatóságtól. Ennek hiányában a szerződés alapján történő későbbi tulajdonjog-bejegyzés nem igazolt.

Felhívta a figyelmet az Itv. 23/A. § /7/ bekezdésének 2008. január 1. napjától, valamint az Itv. 23/A. § /6/ bekezdésének 2009. január 23. napjától hatályos előírásaira, hangsúlyozva, hogy a törvénymódosítások csupán az igazolási eljárás rendjét változtatták meg azzal, hogy a továbbértékesítés (lízingbeadás) megtörténtét az állami adóhatóság hivatalból ellenőrzi, így megszűnt a vagyonszerző oldalán korábban fennállt igazolási kötelezettség. A jogszabálmódosítás a korábbi törvényi előírások pontosítását szolgálta, de nem változtatta meg a kedvezmény igénybevevőjének azon kötelezettségét, hogy a lízingbeadási céllal megszerzett ingatlant két éven belül a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező lízingbe kell adnia. A továbbértékesítés igazolására nyitva álló határidő 2008. június 30. napján telt el, így az Itv. 23/A. § /7/ bekezdésének 2008. január 1. napjától hatályos rendelkezéseit kellett a jogvita elbírálása során alkalmaznia.

A felperes keresetében kérte az alperes jogelődje határozatának felülvizsgálatát, eredményeképpen a kiszabott illeték törlését. Arra hivatkozott, hogy az alperes az Itv. 23/A. § /7/ bekezdésének téves értelmezésével és a 2008. január 1. napját követően hatályos jogszabályok visszamenőleges hatályú, ezért jogsértő alkalmazásával kívánt meg az illetékkedvezmény igénybeviteléhez többletfeltételeket.

A Fővárosi Bíróság a keresetet alaposnak találta, az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte. Ítélete indokolásában hangsúlyozta, hogy az Itv-t módosító 2007. évi CXXVI. törvény (a továbbiakban: Módtv.) 379. § /1/ és /2/ bekezdéséből fakadóan a 2008. január 1. napjától hatályos Itv. 23/A. § /7/ bekezdése csak akkor lenne alkalmazható, ha az igazolásra nyitva álló határidő 2007. december 31-ig nem telt el, és az igazolást még nem teljesítették, ekkor valóban fennáll az adóhatóság hivatalbóli ellenőrzési kötelezettsége. Abban az esetben azonban, ha az igazolást az említett határidő előtt már benyújtották, noha az igazolásra nyitva álló határidő még nem telt el, szükségtelen a hivatalbóli ellenőrzés lefolytatása. A korábban becsatolt igazolást kell abból a szempontból elbírálni, hogy az megfelel-e az Itv. 23/A. § /7/ bekezdésében foglaltaknak.

A felperes a lízingszerződést a szükséges tartalommal módosította, abban a tulajdonjog átruházására irányuló akaratnyilatkozat egyértelműen rögzítésre került. A tulajdon-átruházási szándékon

kívül a tulajdonjog fenntartással történő eladás tényének ingatlan-nyilvántartásba történő feljegyzése olyan többletfeltétel, amelyet sem a vagyonszerzéskor, sem az igazolás időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezések nem tartalmaznak. Ezt csak az egyes adó és járuléktörvények módosításáról szóló 2008. évi LXXI. törvény (a továbbiakban: Tv.) 69. §-ával módosított 23/A. § /6/ bekezdése írta elő, amely 2009. január 23-tól hatályos, így a felperes esetében nem volt alkalmazható.

A megismételt eljárásra nézve előírta, hogy az alperesnek a becsatolt lízingszerződés módosítást, mint határidőben és szabályszerűen benyújtott igazolást kell a felperesi kérelemnek megfelelően elbírálni, tehát akként, hogy ez a módosítás a vagyonszerzéskor hatályos Itv. 23/A. § /7/ bekezdésében foglaltaknak megfelel-e, figyelemmel a fizetési meghagyásban szereplő tájékoztatási kötelezettségre is.

A jogerős ítélet ellen az alperes jogelődje terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte a Fővárosi Bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, elsődlegesen a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti az Itv. 3. § /7/ bekezdésében, 23/A. § /7/ bekezdésében, 91. § /1/ és /2/ bekezdésében, a Ptk. 117. § /3/ bekezdésében, az Inytv. 3. § /2/ bekezdésében, 5. § /1/ és /2/ bekezdésében, 6. § /1/ bekezdésében és a 26. § /1/ bekezdésében foglaltakat. A hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket részletesen idézve kiemelte, hogy a becsatolt szerződés az ingatlan tulajdonjogának futamidő végén történő átszállását nem eredményezi, így a felperes a vagyonszerzés bejelentésekor hatályos Itv. 23/A. § /7/ bekezdése szerinti kötelező jellegű módon nem igazolta a lízingbeadás megtörténtét. A törvényi feltétel teljesülése szempontjából nem közömbös az ingatlanügyi hatóságnál előterjesztendő bejegyzési kérelem, illetve az ingatlan-nyilvántartásban bejegyezhető tulajdonosváltozás, amelynek az igazolásként benyújtott szerződésen kell alapulnia. Az illetékedvezmény igénybevétele akkor tekinthető igazoltnak, ha a szerződés tartalmazza a lízingbeadó és a lízingbevevő egyértelmű és kifejezett tulajdon-átruházási szándékát, összhangban a Ptk. és az Inytv., valamint a XXV. Polgári Elvi Döntés (a továbbiakban: PED.) előírásaival, és a szerződés alapján az ingatlanügyi hatóságnál tulajdonosváltozás bejegyzési kérelem kerül előterjesztésre. A felperes a lízingszerződés földhivatalhoz valamely jog/tény be/feljegyzése érdekében való benyújtását meg sem kísérelte. Mindaddig, amíg a lízingszerződés a földhivatalhoz a jogügylet végső gazdasági rendeltetésének (a tulajdonjog átszállásának) megvalósulásához alapvetően szükséges földhivatali intézkedésekre irányuló kérelemmel együtt nem került benyújtásra, addig a szerződés az ingatlan tulajdonjogának futamidő végén történő átszállását csak eredményezheti, de semmiképpen nem eredményezi. Ha

a felek a tulajdonjog majdani átruházására irányuló szándékukat csupán kinyilatkozzák a szerződésben, azonban az ahhoz elengedhetetlenül szükséges eljárást a rendelkezésre álló két évben belül nem indítják meg, az adott határidőn belül nem valósul meg a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező szerződés valamennyi fogalmi eleme. Ennek hiányában nem állapítható meg és nem ellenőrizhető, hogy a futamidő végén a tulajdonosváltás ténylegesen az igazolásként benyújtott lízingszerződés és nem más szerződés alapján kerül bejegyzésre.

A 2008. január 1-ét megelőzően és az azt követően hatályos Itv. 23/A. § /7/ bekezdése is megkövetelte a lízingszerződés földhivatalhoz történő benyújtását, a jogszabályi változtatás oka mindösszesen az volt, hogy a továbbértékesítés megtörténtét az állami adóhatóság saját nyilvántartása, illetve az ingatlan fekvése szerint illetékes ingatlanügyi hatóság megkeresése útján is képes ellenőrizni, ezért a bejelentési kötelezettség szükségtelenné vált.

Az Itv. 91. § /1/ bekezdése egyértelműen rögzíti, hogy az ingatlan tulajdonjogának megszerzését a földhivatalhoz kell illetékkiszabásra bejelenteni az azt tartalmazó szerződés benyújtásával. Újólág megismételte azon okfejtését, hogy az Itv. 23/A. § /7/ bekezdését érintő időközbeni jogszabályi változások nem többletfeltételt, hanem a törvényszöveg pontosítását jelentették.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A Legfelsőbb Bíróságnak a felülvizsgálati kérelem kapcsán abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes a lízingbeadás tényét a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező szerződéssel igazolta-e avagy sem, ehhez képest pótilleték megfizetésére jogszerűen kötelezhető-e.

A 2006. június 15. napján hatályos Itv. 23/A. § /1/ bekezdése szerint ingatlan tulajdonjogának cégjegyzék, illetve vállalkozói igazolvány alapján az illetékkötelezettség keletkezésekor a főtevékenysége szerint ingatlanforgalmazásra jogosult vállalkozó, ha a vagyonszerzés illetékkiszabásra bejelentésekor tett nyilatkozata szerint az ingatlant továbbeladás céljából vásárolta, és az illetékkötelezettség keletkezésekor ingatlanok pénzügyi lízingjét főtevékenységként végző vállalkozó, ha a vagyonszerzés illetékkiszabásra bejelentésekor tett nyilatkozata szerint az ingatlant pénzügyi lízingbeadás céljából vásárolta (a továbbiakban: vállalkozó), továbbá az ingatlanalap által történő megszerzésekor az illeték mértéke az ingatlan - terhekkel nem csökkentett - forgalmi értékének 2 %-a.

Az Itv. 23/A. § /7/ bekezdése kimondja, ha az /1/ bekezdésben meghatározott céllal megszerzett ingatlant az ingatlanforgalmazást végző vállalkozó a vagyonszerzés illetékkiszabásra bejelentésétől számított két éven belül nem adja el és ennek megtörténtét - legkésőbb a határidő elteltét követő 15 napon belül - tulajdonosváltás ingatlan-nyilvántartási bejegyzéséről szóló határozattal (ennek hiányában az ingatlan-nyilvántartási eljárás megindítását a tulajdoni lapon feltüntetett széljeggyel) nem igazolja, illetőleg ha az ingatlanok pénzügyi lízingbeadásával foglalkozó vállalkozó a fenti határidőn belül a lízingbeadás tényét a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező szerződéssel nem igazolja; az illetékhivatal a vagyonszerzésre a 19. § /1/ bekezdés, illetve 21. § /1/ bekezdés alapján egyébként fizetendő és az /1/ bekezdés szerint megállapított illeték különbözetének kétszeresét a vállalkozó terhére pótlólag előírja.

Az Itv. 23/A. § /8/ bekezdéséből fakadóan az /1/, /4/-/5/ bekezdésben meghatározott nyilatkozatokat, valamint az /5/-/7/ bekezdésben meghatározott igazolásokat az adott rendelkezésekben előírt időpontban és tartalommal kell az illetékhivatalhoz benyújtani.

Az Itv. 23/A. § /7/ bekezdését a Módtv. 148. §-a a következőképpen változtatta meg:

Az /1/ bekezdésben meghatározott céllal megszerzett ingatlan továbbértékesítésének, illetőleg a futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező lízingbe adásának megtörténtét a vagyonszerzés illetékkiszabásra bejelentésétől számított két éves határidő elteltét követően az állami adóhatóság saját nyilvántartása vagy az ingatlan fekvése szerint illetékes ingatlanügyi hatóság megkeresése útján ellenőrzi.

A Módtv. 379. § /1/ és /2/ bekezdése értelmezéséből egyértelműen megállapítható, hogy a perbeli esetben az említett rendelkezést annak hatályba lépésétől, tehát 2008. január 1. napjától kezdődően alkalmazni kell, hiszen az Itv. 23/A. § /1/ bekezdésében meghatározott célra megszerzett ingatlan továbbértékesítésére, illetve annak igazolására nyitva álló határidő 2007. december 31-ét követően, 2008. június 30-án telt el.

A 2008. január 1. napjától hatályos jogszabályi változások nem anyagi jogi, hanem eljárásjogi jellegűek voltak, és nem az igazolás rendjét fordították meg, hiszen ezen kötelezettsége 2008. évet megelőzően is fennállt a lízingbeadónak. A változtatás az adóhatóság hivatalbóli ellenőrzési kötelezettségét írta elő, amely az Itv. 23/A. § /7/ bekezdésében meghatározott két éves határidő elteltét követően áll be.

A Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozza, hogy az Itv. 3. § /3/ bekezdés a/-d/ pontja szerinti illetékkötelezettség keletkezése nem azonos az Itv. 91. § /1/ bekezdése szerinti illetékkiszabásra történő

bejelentéssel. Az Itv. 23/A. § /1/ bekezdése a főtevékenységű ingatlanforgalmazási, illetve pénzügyi lízing tevékenység fennálltát köti az illetékkötelezettség keletkezésének időpontjához, azonban a szükséges nyilatkozatnak és igazolásnak – ellentétben az elsőfokú bíróság ez irányú okfejtésében foglaltakkal – az illetékkiszabásra bejelentéskor kell rendelkezésre állnia. A felperesnek az Itv. 23/A. § /7/ bekezdésében foglalt előírásnak megfelelő tartalmú szerződést 2008. június 30-áig kellett az elsőfokú adóhatósághoz benyújtania. A futamidő végén tulajdonjog átszállást eredményező lízingbeadás megtörténtét 2008. január 1. napját követően az állami adóhatóság saját nyilvántartása vagy az ingatlan fekvése szerint illetéke ingatlanügyi hatóság megkeresése útján volt jogosult és köteles ellenőrizni. E tényrt azonban a lízingbeadó már nem volt köteles igazolni. A korábbi előírásokhoz képest a 2008. január 1. napjától hatályos jogszabályi előírások többletfeltételt nem támasztottak, mindösszesen a hivatalbóli ellenőrzés kötelezettségét telepítették az adóhatóságra.

A Legfelsőbb Bíróság az ügy érdekéhez kapcsolódóan vizsgálta, hogy a felek által 2007. május 10-én módosított lízingszerződés az Itv. 23/A. § /7/ bekezdésében támasztott feltételeknek megfelel-e. Nem vitatható, hogy az ingatlan tulajdonjogának átruházásához a Ptk. 117. § /3/ bekezdése alapulvételével az erre irányuló szerződésen vagy más jogcímen felül a tulajdonosváltozásnak az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzése is szükséges. Az ingatlan-nyilvántartási eljárás kérelemre indul, az Inyvtv. meghatározza a bejegyzés eljárási rendjét, az alapul szolgáló okirat formai, tartalmi elemeit, és a tulajdonosváltozás átvezetésére értelemszerűen csak a lízingbe vevő fizetési kötelezettségének teljes körű teljesítését követően, a futamidő lejártával kerülhet sor.

Az Itv. 2009. január 23. napjától hatályos 23/A. § /6/ bekezdése valóban előírja a pénzügyi lízingbe adás megtörténtének ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonjogváltozással, illetve a tulajdonjog fenntartással történő vétel tényének feltüntetésével való igazolását, ez a jogszabályi rendelkezés azonban a 2008. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tv.) 204. § /2/ bekezdése alapján a perbeli esetben nem alkalmazható. A Legfelsőbb Bíróság osztja a Fővárosi Bíróság azon okfejtését, hogy az utóbbi jogszabályváltozás nem a korábbi előírások pontosítását jelentette, hanem az igazolásra nézve támasztott többletfeltételeket. A jogok bejegyzésére, illetőleg tények feljegyzésére irányuló ingatlan-nyilvántartási eljárás iránti kérelem csak akkor vezethet eredményre, akkor teljesíthető, ha az Inyvtv. által a bejegyzés, feljegyzés alapjául szolgáló okiratokkal szemben támasztott tartalmi, formai követelményeknek megfelel. A jogalkalmazó szerveknek, így az adóhatóságnak és a bíróságnak nem lehet feladata annak vizsgálata, hogy milyen okból ír elő a jogalkotó enyhébb vagy

szigorúbb, pontosabb szabályokat az igazolás rendjére, módjára, mindösszen az képezheti vizsgálat tárgyát, hogy az irányadó és az illetékügyekben alkalmazandó hatályos jogszabályi előírásokat a felperes teljesítette-e. A rendelkezésre álló iratokból kitűnően a felperes még 2007. május 10. napján, tehát az igazolásra nyitva álló határidőben, az illetékkiszabásra bejelentéssel egy időben nyújtotta be a földhivatalhoz a lízingszerződést, illetőleg utóbb küldte ezt meg több alkalommal az adóhatóság részére, ekként kizárólag az bír jelentősséggel, hogy e szerződés a futamidő végén a tulajdon-átszállást eredményező lízingbe adás tényét igazolja-e vagy sem. Más megfogalmazásban ez azt is jelenti, hogy a jogalkotó csak 2009. január 23-át követően írt elő olyan feltételt és biztosítékot, amely korábban a kedvezményes illeték biztosításához nem volt szükséges.

A módosított lízingszerződés a futamidő végén tulajdonjog-átszállást eredményező lízingbe adás megtörténtét igazolja, a szerződés 25. pontja erre vonatkozóan egyértelmű rendelkezéseket tartalmaz, az ingatlan tulajdonjogának átruházására irányuló kifejezett és egybehangzó akaratnyilatkozat abból kitűnik. Jogszabály ez irányú rendelkezése hiányában jog bejegyzésére, tény feljegyzésére irányuló ingatlan-nyilvántartási eljárás megindultát a felperesnek az illetékkedvezmény véglegessé válásához (szem előtt tartva a vagyonszerzés illetékkiszabásra történt bejelentésének időpontját is) nem kell igazolnia.

Végezetül a Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság új eljárásra adott iránymutatását akként pontosítja, hogy a jogvita elbírálásánál a 2008. január 1. napjától hatályos Itv. 23/A. § /7/ bekezdése alkalmazandó. Az alperesnek le kell vonni annak illetékjogi következményeit, hogy a határidőben benyújtott szerződés, annak 25. pontjában rögzítettekre tekintettel, megfelelő módon igazolja a futamidő végén a tulajdonjog átszállást eredményező lízingbeadás megtörténtét.

A fentiek alapján a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sértette meg, ezért azt a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 2k75. § /3/ bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapulvételével kötelezte a pervesztes alperest a felperes jogi képvisellel felmerült felülvizsgálati perköltségének megfizetésére, melynek összege meghatározásakor szem előtt tartotta a pótilletékben megtestesülő perértéket, a kifejtett munkát, de tekintettel volt az ügy bonyolult voltára is.

Az alperes személyes illetékmentessége okán a feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket, figyelemmel a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § /2/ bekezdésére, az állam viseli.

Budapest, 2010. november 8.

**Dr.Kárpáti Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr.Sperka Kálmán sk. előadó
bíró, Dr.Márton Gizella sk. bíró**

A kiadmány hiteléül:

bírósági írnok